

for Ungdommen.

Kjærlighedens Plejefor.

(Fortsat.)

Beh denne Kjærlighed viste Lorenzo fandt Karakter sig; og var denne Opdagelse en Overraskelse for hans fem Kammerater, hvor meget mere for Kaptajnen, der havde haft Tillid til ham og agtet ham langt højere, end han selv andede. Han lagde sig tilbage i Baaden og søgte at glemme det Udbrud af Selvpåholdelsesdrift, som saa dyrt havde været præget i Lorenzo's Ansigt og Ord, da han havde båret Dale og de to Mastroser tale om, at havde de kun lidt Proviant, saa var der Dødsfald i den anden Baad.

„Det er ikke muligt! det er ikke muligt!“ sagde han skarpt. „Han vilde have været den første til at dele med os, hvis det var saa. Det er uværdigt for Dem, Dale, at tænke saaledes.“

„Jeg haaber at hele mit Hjerte, at De maa have Ret, Dr. Kaptajn, maatte vi ingen af os behøve mere end vi har faaet.“

„Stal vi ro efter Lorenzo?“ spurgte Mastroserne.

Dale saa paa Kaptajnen og svarede beklæmt: „Rej, ikke endnu.“

Mændene Inuurede lidt, men der var saa megen Sandsynlighed for, at de vilde træffe et forbiholdende Sted, at Leonesmidler i Næjliket ikke havde for Veibinding.

Denny var imidlertid atter bleven sig selv igen og var nu oplyst af at høre alt, hvad Zem havde at fortælle, om hvordan de alle var bleven frelst paa Revet, om Maibas Sorg og hans egen Fortvivlelse, om gamle Goodys Død og om Bessie, der var fløjet over til Maiba, og hvorledes de holdt Huset og alt vidste for at vente paa dets fraværende Beboere; men hvad der uendrede ham var, at han syntes, Zem talte i en helt anden Tone, end han havde gjort før.

„Hvad er det med dig,“ sagde Denny til sig selv, „tænker du paa — tænker du paa at blive god?“

Han ventede næsten at faa et Slog lige i Ansigtet; thi han kunde i Maanetshjertet — det var bleven Nat — se Jems Kinder farves karmosinrøde; men til hans store Forbavselse foarede han, om end med nogen Anstrengeelse: „Ja, det er netop det, jeg tænker paa, hvis Gud vil hjælpe mig med det.“

Denny svarede intet, han kunde slet ikke forstaa, hvordan det gik til, at Zem talte saaledes. Alle dem, han holdt af og brød sig om, talte paa den Maade, Maiba, Dale, lille Margrethe og nu ogsaa Zem; thi Lorenzo var han nu kommen til at afstyre lige saa meget, som han før havde beundret ham. Skulde han alene være paa hans Side, og alle de andre paa den anden? det var ikke til at holde ud. Han saa og saa op paa Maanen og kom til at græde. Dale, der sad tæt ved ham med Margrethe i sin store Jakke, saa det og spurgte, hvad det var i Bejen med ham; han skulde ikke være bange nu, sagde han, Gud var med ham der lige saa vel som om Vord paa Stibet, og han kunde for Jæhu Stuld bede ham om Hjælp, hvad det saa end var, der trykiede ham.

End disse Ord var det som alt, hvad Maiba havde fortalt, som levende frem for ham, om Jesus, der vandrede ned paa Jorden, om hvordan han elskede Menneskene, helbredte dem og tilgav alle, der kom til ham, og til sidst døde for dem; han tænkte paa Kloveren paa Korsbet, der bad til Jesus, medens han hang der, at han maatte komme i hans Rige, og nu bad Denny ogsaa rigtig indervigt, at Jesus vilde gøre ham god ligesom alle de andre og lade ham komme i sit Rige, der hen hvor alle de andre vilde komme, Dale, Maiba, Margrethe og Zem.

Solen blev dog et lille Anker med Vand kastet ud fra Lorenzo's Baad og omhyggelig opsamlert og drukket i fulde Drag.

„Det er mærkelig,“ saa den Lorenzo er forgæbet i den Dreng, man skulde tro, at han var i Familie med ham, bemærkede Bates senere til Stanton, medens de laa ned i Baaden for saa godt de formaadede at udbolde Solens brændende Straaler.

Ratten bragte Storm, og de kæmpede for Livet mellem de rasende Bølger. Den ad Morgen kæntrerede den anden Baad, og der hørtes Srig og Hyl derovre fra. Tønner og Kæster af forskellige Størrelse søsmænde omkring paa Bølgernes Tuppe. (Fortsat.)

„Kaptajn“, sagde han, „Al vi hale Lorenzo? dir er ikke mere Vand og heller ingen Biskfjeter.“

Han svarede bekræftende, skønt det var ham pinagtigt. Kærerne blev øjeblikkelig grebne; men til deres Forbavselse og Forfærdelse greb de ligeledes Kærerne paa den anden Baad og fjernede sig fra dem. Dale og Mastroserne saa paa hverandre, næsten tvivlende om at de saa rigtig.

„De kan ikke vide, hvad det er, vi vil dem,“ sagde Styrmanden; „raad Karte og sig dem vor Tilstand.“ De gjorde det, men der kom intet Svar.

„Vore Brødre skal nok posse paa, at vi hverken dele med dem eller skjæle fra dem“, mumlede Stanton.

Næste Morgen var det pifenslynt for alle, at Kaptajnens Timer var talte. Han laa bevidstløs den første Del af Dagen med stiftet lille Margrethes Arme om Halsen, Henimod Aften uuaandede han; de svøbte ham ind i den gamle Præfening og sændede ham ned i Bølgerne. Dale træfede den grædende Bige og hviste til hende om ham, der var de faderløse Baber.

Skønt Sogerne stod saa slet som muligt, havde de dog endnu ikke opgivet alt Haab, skønt Sulen og navnlig Lorenzo under den brændende Sol begyndte at blive uaalelig. Fra den anden Baad hørtes vilde Raab og Strig, der kun alt for tydeligt viste, at de havde taget godt til sig af deres Driftrødder, og Stanton's og Bates Maseri togte over, saa de udsigtede Oder og Forbandelser, som bragte Margrethes Kinder til at blegne.

„Lag dog Baand paa jeres Tunge, Mænd“, raabte Dale, „hvis paa, at den Time ikke er fjern, da vi selv skal for Omkosten.“

„Behold Deres Prædiken for Dem selv, John Dale, til den bliver forlangt“, mumlede Stanton.

I det samme hørtes et Raab fra den anden Baad; det var Lorenzo's Stemme. „Vi har holdt Raab“, brølede han igen med sine hænder. „Vi vil betri jer for en Mund, men kun for een; vort Forraad er næsten forbi. Denny, svøm ud til os.“

Der paalagte en ubygget Stilhed, kun afbrudt af de to Mastroser's Knurren. De stirrede vildt paa stiftet Denny, der var bleven bleg som Døden og skælvede voldsomt, men i næste Øjeblik var han oppe og raabte med klar og forbitret Stemme: „Jeg vil heller dø end svømme ud til jer, I Skurke! jeg vil ikke have noget af jeres Raab!“

Bates og Stanton raabte et svagt Hurra, og der løb et andet fra den anden Baad, der straks blev paafølgt af et Smerteskrig; det kom fra den yngste og dem, hvem Whiskyen havde virket stærkest paa; han blev af Lorenzo hugget ned i Bunden af Baaden.

„Du maa helst betænke dig to Gange, før du siger nej,“ raakte denne atter, som, svøm her ud.“

Men Denny blev kun mere rasende. „Bil du dele lige ud til alle, saa er det godt, ellers kan du beholde det for dig selv, jeg vil ikke røre det.“

Dale havde med Forfæret tset stille, nu sagde han alvorlig til den opbrandede Dreng: „Har du betænkt Sagen, vil kan ikke holde ud i 24 Timer til?“

Denny forsøgte at tale; Ordene vilde ikke frem; men han saa Styrmanden saadan ind i Djnene, at denne lagde Haanden paa ham og sagde: „Gud velsigne dig, min Dreng,“ hvorpaa Denny stille trak sig tilbage ved Siden af Margrethe.

Dale raabte nu over til Lorenzo: „Drengen er i en bedre Væretækt end i din, hvad enten han lever eller dør.“

„Din salmevngende Idiot,“ brølede Lorenzo, „det er din Skuld; hans Blod kommer over dit Hoved.“

Emmas Juleglæde.

(Suttet.)

Emma var aldeles henrykt over dette ny Syn, der kom saa studiefold og overraskende. Nu greb Dora hendes Haand, og de gik alle rundt om Juletræet, idet de sang „Gode Jul, deilige Jul“. Senere blev Gæverne uddelte, og Emma var heller ikke her bleven glemt; hun fik en Bog med Julefortællinger og Billeder fra Dora, en Svælle fra Dorte og Tante; og lille Kolf, som ogsaa vilde være med, gav hende saadant et pænt lille Billede af Jesusbarnet, der ligger paa sin Moders Skød, medens Hyderne staar rundt omkring og glæder sig over, at der er en Julefest født.

Endnu et Par Julefalter blev hangene, og medens man gjorde sig til gode med de spibefelige Sager paa Træet, blev der talt meget om Juleens Glæder, Velsignelser, og hvor meget vi dog maatte takke Vorherre, fordi han havde ladet det blive Jul paa Jorden. Lille Kolf, som ellers paa denne Tid plejede at hvile i Søvnens Arme, kunde slet ikke blive søvrig i Aften, derkl havde han faaet alt for mange nye Hertilgheder. Zier var han meget begejstret for en lille Gyngestift, Juletræet havde bragt ham, og som maatte prøves om igen og om igen.

Det var rigtig en Højtidsaften for den lille Arbejderfamilie i C. Møller, som havde standt sig hjem fra Kirken for at faa Juletræet tændt, glædede sig ikke mindst ved at se de andres Glæde. Hans Kvind, som havde benyttet enhver Lejlighed de sidste Dage til at smutte ind i Stuen for at pynte Træet, bette hans Glæde fuldstnd. Dora havde jo nok en Anelse om, at der var noget inde i Stuen, men han svæde sig i Tavshed over for Emma, der rigtig skulde overrastes. Emma vidste næsten ikke, om hun var glad eller ikke. Hun var saa betaget af alt det ny, hun havde set og hørt denne Dag, saa det hele ligesom løb rundt for hende. Hvorfor var det dog blot her i Byen, man holdt Jul, gik til Kirke og havde Juletræ? Hvorfor havde hendes Forældre aldrig om noget faaet det? Vidste de maatte ikke noget om den Julefest, der var født, og som man her holdt Jul for? Jo, de maatte jo vide det, for hendes Moder havde jo sagt engang, at det var Jul, fordi da blev Jesus født; men saa var der ikke bleven talt mere om den Sag.

Oplyst af disse Tanker gik Emma med Dora til Sengs, efter at hele Familien først havde knælet ned og takket Herren for den velsignede Aften, samt bedet ham tænke paa de mange, for hvem Julefred og Julefryd er fremmed. Zinde i Doras Bærelse kom Emma til at sidde og stirre paa Billedet af Englen, der støj med det lille Barn. Jo længere hun betragtede det, desto sønnere blev det for hende, og hun kunde ikke se stille længere.

„Dora“, sagde hun, „hvem er det lille Barn, Englen der bærer borti?“

„D kære Dora, det er min egen lille Søster, som døde. Hende tænker jeg saa ofte paa med Smerte; men naar jeg saa kommer til at se paa Englen, der slæper ud til Jesus med hende, saa kan jeg alligevel ikke andet end glæde mig; thi der er en saa god og god, og der skal jeg nok faa hende at se igen.“

„Kommer vi alle sammen til Jesus naar vi dør?“ spurgte Emma hurtigt. „Rej, ikke alle; der er mange, som ikke elske ham, og de gaa fortabte“, var det alvorlige Svar.

Hu blev det for meget for Emma. Hukkende lafede hun sig over i Benindens Javn og klagede: „Men Dora, Dora! hvad skal jeg dog gøre? Jeg har aldrig kendt ham og aldrig elsket ham; jeg har aldrig høvten hørt eller set saadant noget før; det er saa underligt for mig alt sammen; jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gribe til.“

Dora var lige ved at blive forstærfket over Ruffinens Bevægelser; men det varede ikke længe, før hun genvandt sin Fatning og med glædelstraalede Djne fortalte Emma, at hun skulde blot komme hen til Jesus, for „den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde lade hende ud“, det har han selv sagt, og „jeg vil gaa med dig“, svjæde hun til, idet hun trak Emma med ned paa sine Kæner foran Sengen og bad med hende, at Herren vilde gøre hende til sit Barn, og lade sin Engel bære hende hjem til sig, naar hun skulde dø.

Solen er lige staaet op og skæfer en vidunderlig Glans hen over de snevælte Gader, Gule og Træer. Det er ligesom hele Naturen jubler og leger i de glødende Straaler. Pludselig høres Kirke-

Slotternes klangfulde Rimen fra forskelliges Sider. Den store, troble By er ligesom forvandleret; den er klædt i Højtidsdragt — jo, næsten mere; men det er ogsaa Julemorgen, Vinterens største Højtid.

Blandt de høfgende Kjøllefarer, der lodi senere, iført deres Højtidsdragt, vandrer hen over den nysalnede, let knirkende Sne, til deres Kirker, finder vi ogsaa Dora og Emma Arm i Arm sætte Kurfen ned mod den danske lutherke Kirke. Dora er glad, hos hende er der Festhemning; Emma derimod — ja i hendes Sjæl er der egentlig ogsaa Festhemning; men det er ikke rigtig en Glædestemning, hun synes ikke at have Nj for herved Natur eller noget andet uden sig selv og det Spørgsmaal: hvordan skal jeg elke ham ret?

Zinde i Kirken sad den tætpakkede Tilbrættelse og sang „Julen har bragt velsignet Bud“. Derefter traadte den gamle Præst op paa Prædikestolen, bud og læste sin Le hyrpooraa han, efter at have knæet stille i tolv nogle Øjeblikke, udbrød med jublende Røst: „Jeg forlynder eder en stor Glæde, som skal vedderføres alt Folket; eder er i Dag en Julefest født, som er den Herre Kristus i Davids Sted.“ Nu begyndte han at tale om Juleglæden; den sande Juleglæde; men biete Tiden som han tilbagetil bette: „hvilken Kærlighed Jaderen har bevist os!“ Han talte ikke om Juleglæde, fordi vi elskede, men fordi han, Jaderen i Himlen, havde elsket os, og vist sin Kærlighed ved at sende Jesus, Julefryden.

Rebe paa en af de bogeste Bænke sad en engstelig lyttende Tilhører, som ventede paa, at Præsten skulde sige hende, hvordan hun skulde elke Jesus, men han blev ved at tale om, hvordan Jesus elskede os og blev vor Julefest, hvordan han endnu elsker os og opsøger de fortabte; at den store Glæde maa vedderføres alt Folket.

Pludselig — uden at hun kunde forsikre hvordan — stod det klart for Emma, at det var hende, der havde set sig selv; hun havde set Kærlighed hos sig selv; men — hun kom til at tænke paa Doras Billede af Hynden, der reddede Lammet. Det var jo ham, Jesus, der havde reddet hende, det stakkels Lam; det var ham, der havde elsket saa forunderligt. Hun kunde næsten ikke vente til Gudstjenesten var forbi, før hun maatte have Dora fortalt sin Glæde. Der var blevet Juleglæde i en Sjæl, som aldrig havde kendt den før. Hvilken velsignet Julefest! Hvordan skulde hun gengælde en saadan Kærlighed?

Det var Dagen efter Njtaarsdag, da Emma atter stod ved Stationen. Nu skulde hun hjem igen. Hvor havde det dog været en søn Jul, og hvor var det tungt at stilles fra de kære Venner, som talte om og bad til Jesus med hende.

Hvad vilde Fader og Moder sige, naar hun kom hjem og fortalte dem alt det? Vilde de blive glade eller vrede? Det var med bankende Hjerte og brændende Taarer hun spjæde Dora fortalt med et „Bed for mig“ og lode ind i Toget. Nu havde hun oplevet den første Juleglæde, nu skulde hun hjem at begynde et nyt Ar, begynde et helt nyt Liv, et Liv med sin Julefest, hvem hun aldrig i Evighed vilde misse.

Et \$20 elektrisk Vælte og en Vælte med Solvbarer for den hurtigste billige Pris af kun \$2.95.

For videre at udbrede mine berømte No. 4 elektriske Vælte med Riggapparat, skal jeg for fort Lid lende Dem pr. Ekspres et af mine No. 4 elektriske Vælte med Riggapparat (amt lefs elektriske Juleoplysnings Børnsvine, lefs elektriske Juleoplysnings Gæster, lefs Spillefer, lefs Letter for den hurtigste billige Pris af kun \$2.95. Prisen paa Væltet alene er \$20 og Solvbarerne \$8.50, tilsammen \$28.50 for kun \$2.95. Mit Vælte er det bedste i Verden og konstrueret saaledes, at det kan spændes paa, saa det bruges haabe fald og lmaa Perloner, og kan bruges af laavel Herrer som Damer, og garanteres at durere alle Engdomme, det er en Kølge af uent Blod somme Kæmmetisme, Vider og Kærelighed, Kæmpetive, Neuragla, Nervøstet, daaglig Høfdepine, isat Hænder fra alle andre Engdomme, der Hænder fra Menhøj Bladet. Dette er ingen Sundheds hem kun det bedste Gødteb i Verden; vi gør kun dette for at advarte vore Vælte over hele De Jørende Stater. Man behøver ikke at lende os Benge; vi vil lende Dem med Ekspres et af Væltene og Solvbarerne C. O. D. for \$2.95 Undering De De finder, at de tilleude Bæret er Gødteb, laa betal \$2.95 samt Ekspresudgifterne, og Væltet og Solvbarerne tilhæret Dem. Hvis man sender Benge med Orden, vil vi lende et ekstra „See“ Tæller. Kundskabig Brugsanvisning i det lantunavulste Sprag følger med hvert Vælte. Skriv Deter Navn, Postadresse og Ekspres Office Adresse tydeligt. Alle Ordere fra Canada maa lbejages af Kontant. Send alle Ordere til

H. C. Peterson, 181-183-185 Main Street, Nelson, Minn. References: Great Northern Exp. Co., Nelson, Minn. Douglas County Bank, Alexandria, Minn. Dette Vælte dogtveer.

The Affairs of Europe

are faithfully portrayed in the original and exclusive cable dispatches which THE CHICAGO RECORD prints daily from the leading capitals of the old world. This magnificent special service is in process of being greatly extended to include every important city in the world; and it is supplemented by the full regular cable service of The Associated Press.

The Chicago Record, alone of all American newspapers outside New York City, now prints original and exclusive cable dispatches daily from the leading capitals of Europe.

SEND US ONE DOLLAR

Put this ad. out and send us with \$1.00, and we will send you this NEW IMPROVED ACME QUARTER SAWED OAK DROP DESK CABINET. It is subject to examination. You can examine it at your nearest freight depot, and if you find it exactly as represented, equal to organs that retail at \$75.00 to \$100.00, the greatest value you ever saw and far better than organs advertised by others at more money, pay the freight agent our special 90 days after price \$1.75 and freight charges less than once the price charged by others. Such an offer was never made before.

OUR RELIABILITY IS ESTABLISHED. If you do not deal with us ask your neighbor about us, write to the publisher of this paper, or Metropolitan National Bank, National Bank of the Republic, or Bank of Commerce, Chicago, or German Exchange Bank, New York, or any reliable or experienced commercial bank in any of the largest cities in the United States. We will send you a free business book in Chicago and employ over 800 people in our own building. WE BELIEVE OURS ARE THE BEST BUSINESS BOOKS IN CHICAGO AND EMPLOY OVER 800 PEOPLE IN OUR OWN BUILDING. WE BELIEVE OURS ARE THE BEST BUSINESS BOOKS IN CHICAGO AND EMPLOY OVER 800 PEOPLE IN OUR OWN BUILDING.

Et \$25 Mr. frit. Dette er, hvad De vil sige, naar De ser vort Tilbud. ...

SEND NO MONEY WITH YOUR ORDER

GRADE DROP CABINET BIRDING MACHINE. ... SEND NO MONEY WITH YOUR ORDER, cut this out and send it to us with \$1.00, and we will send you OUR HIGH GRADE DROP CABINET BIRDING MACHINE. ...

DON'T RENT.—BUY

OWN your home place and feel an independence that a tenant farmer never knows. Railroad lands can be had nearly as cheap as you pay in fees for entry on government lands, and the conditions upon which you can secure a perfect title are not so onerous. There is a great future for farmers who either settle on or purchase a farm along the line of the Chicago, St. Paul, Minneapolis and Omaha Ry. Co. in Northern Wisconsin between the Twin Cities and the head of the Lakes. Now is the time to buy. FARM is yours with but a little money and a little effort. These lands are suitable for grazing and diversified farming, and there is much hardwood timber. Colonies will find much room for large tracts. For Land Seekers Exchange Tickets apply to your home agents, and for handsome map and illustrated folder address Geo. W. Bell, Land Commissioner, Hudson, Wis., or T. W. Teadine, General Passenger Agent, St. Paul. In Northern Wisconsin.

